

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **F. K.,** zastoupeného Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Malická 11, Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkum rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2011, čj. X, o invalidní důchod, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 4. 2012, č. j. 16 Ad 32/2011 – 118,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Romanu Seidlerovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 968 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 4. 2012, č. j. 16 Ad 32/2011 – 118, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2011, čj. X, o námitkách proti jejímu rozhodnutí ze dne 12. 10. 2010, kterým byla zamítnuta jeho žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění.

Žalovaná rozhodla s odvoláním na lékařský posudek pro účely řízení o námitkách vypracovaném ČSSZ dne 24. 2. 2011, podle něhož stěžovatel není invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 30 %.

V žalobě stěžovatel vyjádřil nesouhlas s napadeným rozhodnutím, neboť podle jeho názoru nebyl posouzen jeho celkový zdravotní stav, a rozhodnuto bylo pouze podle posudku gastroskopického a psychiatrického. Proto byl přesvědčen, že napadené rozhodnutí žalované je špatné a mylné, a požadoval nové zdravotní posouzení a zrušení napadeného rozhodnutí.

Krajský soud, jak uvádí v odůvodnění napadeného rozsudku, si vyžádal posudkový spis OSSZ Jičín, z něhož vyplynulo, že zdravotní stav stěžovatele byl na uvedené OSSZ posouzen dne 21. 9. 2010. Nebyl uznán invalidní, když rozhodující příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti bylo zdravotní postižení uvedené v kap. V., položce 7, písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 30 %, která ve smyslu § 3 a § 4 citované vyhlášky nebyla změněna. Ze záznamu o jednání ČSSZ – lékařská posudková služba, pracoviště pro námitkové řízení Hradec Králové, ze dne 24. 2. 2011, soud zjistil totožný posudkový závěr, tj. že stěžovatel nebyl uznán invalidní, když rozhodující příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti bylo zdravotní postižení uvedené v kap. V., položce 7, písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 30 %, která ve smyslu § 3 a § 4 citované vyhlášky nebyla změněna.

V průběhu řízení o žalobě si krajský soud nechal vypracovat posudek Posudkové komise MPSV v Hradci Králové (dále jen PK MPSV v Hradci Králové) s jednáním komise za přítomnosti stěžovatele ze dne 26. 9. 2011. Z obsahu tohoto posudku krajský soud mj. zjistil, že k datu vydání napadeného rozhodnutí stěžovatel nebyl invalidní, protože nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %, když komise považovala za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu smíšenou poruchu simplexní osobnosti a poruchy přizpůsobení. Takto charakterizované postižení odpovídá středně těžkému postižení podle položky 7, písm. b) kapitoly V. přílohy k vyhlášce. Proto komise stanovila konečnou procentní míru poklesu pracovní schopnosti 30 %, tj. na dolní hranici procentního rozpětí (30-45 %) vzhledem k tomu, že není nutná žádná psychiatrická medikace. S tímto zdravotním postižením je stěžovatel schopen lehčí fyzické práce, s vyloučením práce ve vlhku a chladu, práce náročné na myšlení, práce týmového charakteru, dále ve strnulé poloze zad, či náročné na jemné pohyby prstů rukou. Komise dále uvedla, že souhlasí s posudkem OSSZ Jičín ze dne 21. 9. 2010 i lékaře námitkového řízení, ale přiznání částečné invalidity stěžovateli dne 17. 10. 2007 posudkem OSSZ Sokolov (35 % ztráty schopnosti výdělečné činnosti) považuje za posudkový omyl, neboť dle podkladů uvedených v záznamu z jednání vyplývá z neurologického nálezu pouze hypestezie v oblasti n. ulnaris 1. sin. distálně a lehce omezené bolestivé pohyby Cp v dotažení. Krajský soud nechal návazně vyslechnout stěžovatele prostřednictvím dožádaného Okresního soudu v Jičíně dne 24. 2. 2012. Ten setrval na podané žalobě a vyjádřil nesouhlas i se závěry posudku PK MPSV v Hradci

Králové s tím, že nebyl správně posouzen jeho zdravotní stav a nebyly vzaty v úvahu posudky, které má k disposici a dodatečně je doloží prostřednictvím svého zástupce. Uvedl, že částečně invalidním byl uznán již dne 29. 1. 2003, ale protože neměl odpracovanou dobu pojištění, nebyl mu důchod vyplácen a po 1. 1. 2010 již invalidním uznán nebyl. Stěžovatel dále soudu popsal své zdravotní potíže. Vzhledem k těmto námitkám stěžovatele krajský soud požádal PK MPSV v Hradci Králové o doplnění jejího posudku ze dne 26. 9. 2011, což komise učinila posudkem ze dne 26. 3. 2012. Přitom komise setrvala na svém posudku ze dne 26. 9. 2011 v plném rozsahu, neboť předložené lékařské zprávy byly bez vlivu na posudkový závěr, zdravotní postižení stěžovatele nedosahuje hranice invalidity. Stejnopisy posudku i jeho doplnění byly doručeny stěžovateli i žalované. U ústního jednání před krajským soudem dne 18. 4. 2012 zástupce stěžovatele navrhl provedení znaleckého posudku soudním znalcem k posouzení zdravotního stavu stěžovatele ke dni 10. 3. 2011. Krajský soud tento návrh zamítl jako nadbytečný s ohledem na obsah posudku PK MPSV v Hradci Králové ze dne 26. 9. 2011, včetně jeho doplnění ze dne 26. 3. 2012.

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl krajský soud k závěru, že jak posudek PK MPSV v Hradci Králové ze dne 26. 9. 2011, tak i její doplňující posudek ze dne 26. 3. 2012, byly vypracovány na základě řádně zjištěného zdravotního stavu, jsou celistvé a úplné, a přesvědčivé a řádně odůvodněné jsou i posudkové závěry. Komise měla pro posouzení zdravotního stavu stěžovatele dostatek odborných lékařských nálezů zejména z doby před vydáním napadeného rozhodnutí, posudky byly vypracovány za účasti odborného lékaře z oboru psychiatrie po zhodnocení veškeré lékařské dokumentace týkající se stěžovatele. Posudkoví lékaři OSSZ i ČSSZ, tak i PK MPSV v Hradci Králové, hodnotili zdravotní stav stěžovatele shodně. Přiznaná 30% ztráta pracovní schopnosti však nedosahuje potřebných 35 % této ztráty pro invaliditu I. stupně od 1. 1. 2010, a proto stěžovatel nebyl k datu vydání napadeného rozhodnutí uznán invalidní. Proto o míře poklesu pracovní schopnosti stěžovatele krajský soud neměl žádné pochybnosti.

V kasační stížnosti stěžovatel brojí proti napadenému rozsudku z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel nejprve zrekapituloval obsah odůvodnění předmětného rozsudku, včetně skutečností vztahujících se k obsahu posudků OSSZ, ČSSZ, i PK MPSV v Hradci Králové, a poté poukázal na velmi malý, nepatrný rozdíl procentní míry poklesu pracovní schopnosti určené posudky ve výši 30 %, a požadovaných 35 % podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. S ohledem na tento minimální rozdíl stěžovatel navrhoval provedení znaleckého posudku, který by měl posoudit zdravotní stav stěžovatele ke dni 10. 3. 2011, tedy k datu vydání napadeného rozhodnutí. Tento důkazní návrh však soud zamítl pro jeho nadbytečnost. Stěžovatel tvrdí, že jeho zdravotní postižení trvale a významným způsobem ovlivňuje jeho pracovní schopnost a tato skutečnost, a rovněž i míra poklesu pracovní schopnosti, mohla být prokázána právě jím navrhovaným znaleckým posudkem. Stěžovatel je přesvědčen, že jeho zdravotní stav nebyl správně posouzen.

Stěžovatel se domnívá, že krajský soud založil nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí tím, že v části textu jeho odůvodnění dostatečně neobjasnil, proč se při svém rozhodování nezabýval stěžovatelem navrženým důkazem, který měl prokázat jeho

zdravotní stav ke dni napadeného rozhodnutí. Odůvodnění, že navrhovaný důkaz provedením znaleckého posudku je s ohledem na obsah posudku PK MPSV nadbytečný, má za nepostačující, a to především pro zmiňovaný nepatrný rozdíl procentní míry poklesu pracovní schopnosti. Podle přesvědčení stěžovatele má být každé rozhodnutí soudu ucelené i co do jeho úplného odůvodnění, aby bylo zřejmé, na jakých podkladech soud rozhodl, a naopak, z jakých relevantních důvodů neprovedl navrhovaný důkaz.

Žalovaná ke kasační stížnosti nepodala žádné vyjádření.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že kasační stížnost podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Nejvyšší správní soud v prvé řadě považuje za vhodné shrnout význam uplatněných kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K významu vady uvedené v předmětném ustanovení Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o situaci, v níž došlo k nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě k jiné vadě řízení před soudem, pokud taková vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Touto vadou by se Nejvyšší správní soud musel zabývat i jen z úřední povinnosti, pokud by shledal, že jsou z tohoto důvodu splněny podmínky pro zrušení napadeného rozsudku a jeho vrácení k dalšímu řízení krajskému soudu.

Stěžovatel spatřuje pochybení u napadeného rozsudku v jeho nepřezkoumatelnosti, a to zejména v tom, že v odůvodnění krajský soud dostatečně neobjasnil, proč se při svém rozhodování nezabýval stěžovatelem navrženým důkazem, který měl prokázat jeho zdravotní stav ke dni napadeného rozhodnutí. K tomu dodal, že z rozhodnutí krajského soudu mělo být zřejmé, na jakých podkladech soud rozhodl, a naopak, z jakých relevantních důvodů neprovedl navrhovaný důkaz.

Nejvyšší správní soud se za tohoto stavu věci považuje za nutné k napadenému rozsudku stran námitky nepřezkoumatelnosti vyjádřit ze dvou úhlů pohledu, a to nejprve k tomu, na jakých podkladech krajský soud rozhodl, a teprve poté k tomu, z jakých relevantních důvodů krajský soud neprovedl navrhovaný důkaz.

Pokud jde o podklady, na základě kterých krajský soud rozhodl, je třeba uvést, že rozhodnutí správního orgánu o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Podle právní úpravy platné a účinné po 31. 12. 2009 platí, že zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely námitkového řízení posuzuje ČSSZ, a pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na

základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek posudkové komise MPSV soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Jelikož žalovaná rozhoduje o nároku na invalidní důchod, příp. o změně tohoto nároku či jeho odnětí v dvouinstančním řízení, jsou zejména na její rozhodnutí v námitkovém řízení kladeny nároky na jasnost, srozumitelnost a úplnost odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011 - 43, přístupný na www.nssoud.cz).

Náležitosti posudku upravuje s účinností od 1. 1. 2010 v ustanovení § 7 vyhláška č. 359/2009 Sb. Posudek o invaliditě musí obsahovat mimo formálních náležitostí rovněž účel posouzení a datum posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výčet rozhodujících podkladů o zdravotním stavu pojištěnce, z nichž orgán sociálního zabezpečení vycházel při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, skutková zjištění, ke kterým orgán sociálního zabezpečení dospěl při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výsledek posouzení zdravotního stavu a míru poklesu pracovní schopnosti se stanovením, zda se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, procentní míru poklesu pracovní schopnosti, stupeň invalidity, den vzniku invalidity, resp. den změny stupně invalidity nebo den zániku invalidity. Obligatorní náležitostí posudku je rovněž odůvodnění výsledku posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti. V případě, že se jedná o odnímání pobírané dávky důchodového pojištění podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem nebo obdobně také přiznání nižšího stupně invalidity, je posudková komise MPSV ČR povinna přesvědčivě odůvodnit, v čem spočívá zlepšení nebo stabilizace zdravotního stavu pojištěnce při porovnání s obdobím, kdy odnímaná dávka byla přiznána, případně zda odnímaná dávka nebyla přiznána na základě posudkového omylu (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 3 Ads 45/2008 - 46, přístupný na www.nssoud.cz). Jde-li přitom alespoň o invaliditu I. či II. stupně (tedy pokles pracovní schopnosti v rozmezí nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 69 %), musí posudek obsahovat rovněž tzv. pracovní rekomandaci, tedy doporučení stran vhodného druhu práce, kterou je pojištěnec schopen při svém zdravotním postižení vykonávat (srv. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2012, č. j. 4 Ads 19/2012 - 18, přístupný na www.nssoud.cz).

V projednávaném případě si krajský soud vyžádal posudek PK MPSV v Hradci Králové, který nechal poté, co stěžovatel proti němu vznesl námitky a uvedl, že má další lékařské zprávy, doplnit doplňujícím posudkem. PK MPSV v Hradci Králové ve svém doplňujícím posudku ze dne 26. 3. 2012 setrvala na svém posudku ze dne 26. 9. 2011 v plném rozsahu, neboť předložené lékařské zprávy byly bez vlivu na dříve učiněný

posudkový závěr. V obou případech komise zasedala v řádném složení, včetně přísedící z oboru psychiatrie.

Při prvém jednání dne 26. 9. 2011 PK MPSV v Hradci Králové shledala, že posuzovaný měl k datu vydání napadeného rozhodnutí ze dne 10. 3. 2011 smíšenou poruchu simplexní osobnosti, poruchy přizpůsobení, dále vředovou chorobu žaludku a dvanáctníku – t. č. již více než dva roky v klidu dle gastroskopie z 4/09, zvětšení jater v anamnéze – t. č. nezjištěno, oboustrannou lehkou nedoslýchavost dle dokumentace – při jednání kontakt normální, chronický bolestivý páteřní syndrom krční a bederní páteře na podkladě degenerativních změn od r. 1997 bez objektivních příznaků, stav po bodných ranách do krku, hrudníku a do levé paže bez následků, stav po zlomenině nosu v r. 1997 bez následků. Pro psychické potíže byl vyšetřován již v r. 1993, v r. 2002 doporučena hospitalizace, která se neuskutečnila, v 11, 12/2009 podáván Rivotril. V lednu 2010 krátce hospitalizován na psychiatrii vězeňské nemocnice Brno pro reaktivní dekompenzaci smíšené poruchy osobnosti. Propuštěn s diagnozami F 61 – smíšené a jiné poruchy osobnosti, F 43.2 – poruchy přizpůsobení, s doporučením ještě kratší dobu podávat Rivotril, potom v případě potřeby nahradit nenávykovým preparátem na spaní. Jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu komise určila smíšenou poruchu simplexní osobnosti, poruchy přizpůsobení. Procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovila podle kapitoly V, položky 7, písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., na 30 %. Dolní hranici procentního rozmezí zvolila vzhledem k tomu, že není nutná žádná psychiatrická medikace.

Při druhém jednání dne 26. 3. 2012 PK MPSV v Hradci Králové dále posoudila obsah čtyř dodaných lékařských zpráv. První byl výpis ze zdravotní dokumentace z věznice Ostrov, zpracovaný MUDr. Š. ze dne 16. 4. 2007, adresovaný praktické lékařce v Sokolově MUDr. R. Jde o chronologický výčet vyšetření, ošetření a hospitalizací od roku 1992 do roku 2006. Tento výpis neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na posudkový závěr. Dále šlo o výsledek gastroskopie ze dne 14. 6. 2007 provedené MUDr. M. v Sokolově s normálním nálezem. Dále se jednalo o neurologické vyšetření MUDr. S. ze Sokolova ze dne 25. 9. 2007 se závěrem: stav po řezném poranění levé horní končetiny před 15ti léty, bolestivý syndrom krční páteře, krčně hlavový syndrom s doporučením – omezení pro vertebropaty, bez přetěžování levé horní končetiny Tento nález nijak nemění zhodnocení posudku z r. 2007, provedené v posudku z r. 2011. Posledním dokumentem byl lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k práci ze dne 22. 10. 2010, razítko a podpis nečitelný. Je stanovena způsobilost k provádění montáže kovových součástek s podmínkou - ne výšky, oheň, stroje, ne hlučné provozy. Po posouzení těchto skutečností PK MPSV Hradec Králové zkonstatovala, že trvá v plném rozsahu na svém posudku ze dne 26. 9. 2011.

PK MPSV v Hradci Králové tak opakovaně zhodnotila zdravotní stav stěžovatele shodně jako posudkoví lékaři OSSZ i ČSSZ, kdy přiznaná 30% ztráta pracovní schopnosti nedosahuje potřebných 35 % této ztráty pro invaliditu I. stupně, a proto stěžovatel nebyl k datu vydání napadeného rozhodnutí uznán invalidní. O takto stanovené míře poklesu pracovní schopnosti stěžovatele nemá žádné pochybnosti ani Nejvyšší správní soud. Shodné posudkové hodnocení všech orgánů lékařské posudkové služby tak zde ani podle Nejvyššího správního soudu nezavdává jakoukoliv pochybnost o správnosti vyhodnocení

zdravotního stavu stěžovatele a krajský soud postupoval správně, pokud vycházel při posouzení věci z takto zjištěného skutkového stavu. Zároveň krajským soudem provedené dokazování odstranilo případné pochybnosti stěžovatele o správnosti a přesvědčivosti odůvodnění předchozích posudkových hodnocení.

Uvedený právní závěr Nejvyššího správního soudu již do jisté míry sám o sobě dává odpověď i na otázku či námitku, z jakých relevantních důvodů krajský soud neprovedl navrhovaný důkaz znaleckým posudkem, když shodné posudkové hodnocení všech orgánů lékařské posudkové služby v posuzované věci ani podle Nejvyššího správního soudu nezavdává jakoukoliv pochybnost o správnosti vyhodnocení zdravotního stavu stěžovatele. Rovněž tak posudkové hodnocení PK MPSV v Hradci Králové samo o sobě považuje Nejvyšší správní soud za přezkoumatelné a přesvědčivé, přičemž krajský soud postupoval správně, pokud na těchto zjištěních skutkového stavu založil svůj úsudek o nedůvodnosti žaloby.

Namítá-li stěžovatel v kasační stížnosti, že krajský soud měl vyhovět návrhu na doplnění dokazování znaleckým posudkem, pak je třeba poukázat na to, že posuzování zdravotního stavu pro účely stanovení poklesu pracovní schopnosti a zjištění invalidity je založeno na objektivizovaných postupech, v nichž lze subjektivní obtíže zohlednit tehdy, pokud jim odpovídají objektivní výsledky lékařských vyšetření. K tomu Nejvyšší správní soud poukazuje také na svoji předchozí judikaturu, podle níž je na místě dokazovat zdravotní stav účastníka řízení prostřednictvím ustanovení znaleckého posudkového orgánu na nejvyšší odborné úrovni (Ústavu posudkového lékařství - Institut postgraduálního vzdělávání) tehdy, jsou-li pochybnosti o dosud zjištěném zdravotním stavu, zejména o stanovení určujícího zdravotního postižení (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2003, č. j. 4 Ads 19/2003 - 48, přístupný na www.nssoud.cz). Tyto podmínky však v tomto případě nebyly dány, neboť - jak již bylo uvedeno – všechny posudky stanovily jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu smíšenou poruchu simplexní osobnosti, poruchy přizpůsobení, s procentní mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle kapitoly V, položky 7, písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., na 30 %. V takovém případě krajský soud shledal naprosto správně jako nadbytečné nařizovat vypracování znaleckého posudku, neboť mezi orgány lékařské posudkové služby v posudkové věci nevznikl žádný rozpor, a to ani stran posudkových závěrů o invaliditě stěžovatele, ani stran posudkového hodnocení jeho zdravotního stavu (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Ads 3/2004 - 89, dále také rozsudek téhož soudu ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50, přístupné na www.nssoud.cz).

Zároveň se nabízí dodat, že krajský soud obecně není povinen provést všechny důkazy navrhované stranami, byť by toto své rozhodnutí měl vždy odůvodnit (srov. například rozsudky zdejšího soudu ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 Aps 3/2010 - 86, či ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 16/2012 - 24; www.nssoud.cz). Soud tak není povinen provést navrhované důkazy, má-li za to, že skutková stránka je již pro účely jeho rozhodnutí prokázána dostatečně, včetně například situace, kdy skutečnost, k jejímuž ověření či vyvrácení má důkaz sloužit, je již nepodstatnou pro rozhodnutí soudu. V daném případě krajský soud dospěl k závěru, že návrh na doplnění dokazování provedením znaleckého posudku je nadbytečný, a to s ohledem na obsah posudku PK MPSV v Hradci Králové ze

dne 26. 9. 2011, včetně jeho doplnění ze dne 26. 3. 2012. Lze jistě připustit, že toto odůvodnění mohlo být uvedeno či rozvedeno podrobněji, nicméně, i pokud by soud akceptoval, že se takto mohlo jednat o vadu řízení před krajským soudem, tato by nemohla mít, a také neměla, za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť ani takové bližší odůvodnění neprovedení navrhovaného důkazu, stejně jako jeho neprovedení, by zcela zřejmě nemohlo změnit rozhodnutí krajského soudu (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59, ze dne 25. 11. 2009, č. j. 6 Aps 1/2009 - 69, či výše citovaný rozsudek č. j. 1 Aps 3/2010 - 86). Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy ani pod tímto úhlem pohledu kasační námitky naplněn není.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a zamítl ji.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

O odměně ustanoveného zástupce Mgr. Romana Seidlera rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. d), § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a přiznal mu odměnu za jeden úkon právní služby á 500 Kč, tj. za sepis kasační stížnosti. Dále Nejvyšší správní soud přiznal k danému úkonu náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky à 300 Kč. Jelikož je ustanovený advokát plátcem DPH, byla mu odměna zvýšena o částku této daně. Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší odměna ve výši 968 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu